

Tärkeitä kohtaamisia eläinten ja ihmisten kanssa

Meidän perheen ensimmäinen sokkolasten perheille suunnattu tapahtuma toteutui lokakuun viimeisenä viikonloppuna Piispalan nuorisokeskuksessa Kannonkoskella.

Imoittauduimme tapahtumaan jo noin vuotta aiemmin, mutta koronan vuoksi tapahtumaa jouduttiin siirtämään.

Niinpä **Jooa** olikin jo lähes 2-vuotias, kun tapasimme ensimmäistä kertaa toisen sokean lapsen muutamaa viikkoa ennen mökkireissua.

Sokeain lasten tuki ry:n järjestämään mökkiviikonloppuun osallistui meidän lisäksi kolme perhettä sekä ohjaajat **Maarit, Heidi, Arja ja Ronja**, joista jälkimmäinen on itsekin sokea.

Muut sokkolapset olivat Jooaa selvästi vanhempia, 9-11 vuoden ikäisiä, mutta ohjelma sopi hyvin meille kaikille: uimista ja saunomista, vierailu kotieläintilalla ja rentoa yhdessäoloa sekä koko porukalla että vanhemmat ja lapset erikseen.

Piispalassa jokaisella perheellä oli oma mökki majoittumista varten.

Ruoan laittamisesta ei tarvinnut huolehtia, vaan ruokailut oli järjestetty nuorisokeskuksen ravintolassa. Piispalan omasta uimahallista oli varattu lauantaiaamulle uintivuoro pelkäämään meitä varten. Lapset nauttivat uimisesta, ja uimisen ja saunomisen lomassa me aikuiset ehdimme jutella monenlaista.

Lauantaina iltapäivällä suuntasimme Piispalan omalle kotieläinti-

lalle. Jooa liittyi isänsä kanssa muun porukan seuraan hieman jäljessä päiväunien vuoksi. Juuri heränneenä Jooa oli hieman tavallista varauksellisempi eläinten kanssa, mutta hän pääsi kuitenkin silittämään ponia, vuohia, silkikikanaa ja marsua. Isomat lapset saivat pitää marsuja sylissä, mutta arvelimme, että marsun silittäminen oli sillä kertaa Jooalle riittävän jännittävää.

Meille vanhemmille oli viikonloppun aikana antoisaa tavata isompia sokkolapsia ja kuulla heidän arjestaan. Yksi harrasti kuorolaulua, toinen uintia ja kolmas lenkkeilyä. Saimme kuulla myös hupaisia sattumuksia. Lenkkeilijätytöllä on tapana kulkea lyhyttä tuntemaansa reittiä edestakaisin lenkkeillessään, ja niinpä naapurit olivat arvelleet hänen olevan eksyksissä. Seuraavalla kerralla lenkille lähtiessä tyttö oli tuumannut vanhemmilleen: ”Saapa nähdä, saako sitä tänään lenkkeillä rauhassa!”

Olimme osallistuneet aiemmin useampiin näkövammaisten lasten perheille suunnattuihin tapahtumiin, mutta tänä viikonloppuna erityisen merkittävää oli nimenomaan toisten sokkolasten perheiden tapaaminen. Löytyi paljon samankaltaisia kokemuksia, ja toisten lapsissa oli jotain tuttua. Sydämessä läikähti mukavasti, kun vertaisperheen 9-vuotias huuhahti: ”Jooa on niin söpö! Ihan niin kuin meidän xx pienenä.”

Koin, että meitä vanhempia yhdisti pohjaton rakkaus lapsiamme kohtaan ja sama tavoite kasvattaa lapsitamme pystyviä aikuisia – tavallisia veronmaksajia. ■

Anu Savola